

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 293, частини першої статті 294, частини першої, абзацу другого частини п'ятої, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
5 жовтня 2022 року
№ 111-3(І)/2022

Справа № 3-30/2022(60/22)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Кривенко Віктор Васильович (голова засідання, доповідач),
Завгородня Ірина Миколаївна,
Петришин Олександр Віталійович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 293, частини першої статті 294, частини першої, абзацу другого частини п'ятої, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Плескач В.Ю. з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення частини другої статті 293, частини першої статті 294, частини першої, абзацу другого частини п'ятої, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс) в частині заборони на апеляційне оскарження ухвали про відмову в задоволенні заяви, поданої в порядку статті 383 Кодексу.

Відповідно до оспорюваних положень Кодексу:

– учасники справи, особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції окремо від рішення суду лише у випадках, передбачених статтею 294 Кодексу. Оскарження ухвал суду, які не передбачені статтею 294 Кодексу, окремо від рішення суду не допускається (частина друга статті 293);

– окремо від рішення суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції щодо:

1) забезпечення доказів, відмови в забезпеченні доказів, скасування ухвали про забезпечення доказів;

2) забезпечення позову, заміни заходу забезпечення позову, скасування забезпечення позову, відмови у забезпеченні позову, відмови у заміні заходу забезпечення позову або скасуванні забезпечення позову;

3) повернення заяви позивачеві (заявникові);

4) відмови у відкритті провадження у справі;

6) передачі справи на розгляд іншого суду;

7) відмови поновити або продовжити пропущений процесуальний строк;

8) затвердження умов примирення сторін;

9) призначення експертизи;

10) визначення розміру судових витрат;

11) зупинення провадження у справі;

- 12) залишення позову (заяви) без розгляду;
- 13) закриття провадження у справі;
- 14) внесення або відмови у внесенні виправлень у рішення;
- 15) відмови ухвалити додаткове рішення;
- 16) роз'яснення або відмови у роз'ясненні судового рішення;
- 17) відмови у відкритті провадження про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами, відмови в задоволенні заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами;
- 18) відмови у поновленні пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання;
- 19) відстрочення і розстрочення, зміни або встановлення способу і порядку виконання судового рішення;
- 20) заміни сторони у справі (процесуальне правонаступництво) або сторони виконавчого провадження;
- 21) повороту виконання рішення суду або відмови у повороті виконання рішення;
- 22) внесення чи відмови у внесенні виправлень до виконавчого документа, визнання чи відмови у визнанні виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню;
- 23) окрема ухвала;
- 24) стягнення штрафу в порядку процесуального примусу;
- 25) накладення штрафу та інших питань судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах, постановлених судом відповідно до статті 382 Кодексу;
- 26) відмови у відкритті провадження за заявою про відновлення втраченого судового провадження;
- 27) відновлення або відмови у відновленні повністю або частково втраченого судового провадження (частина перша статті 294);
 - особа-позивач, на користь якої ухвалено рішення суду, має право подати до суду першої інстанції заяву про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на

виконання такого рішення суду, або порушення прав позивача, підтверджених таким рішенням суду (частина перша статті 383);

– у разі невідповідності заяви вказаним вище вимогам вона ухвалою суду, прийнятою в порядку письмового провадження, повертається заявнику. Така ухвала суду може бути оскаржена (абзац другий частини п'ятої статті 383);

– за відсутності обставин протиправності відповідних рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень – відповідача та порушення ним прав, свобод, інтересів особи-позивача, суд залишає заяву без задоволення. За наявності підстав для задоволення заяви суд постановляє ухвалу в порядку, передбаченому статтею 249 Кодексу (частина шоста статті 383).

На думку автора клопотання, оспорювані положення Кодексу суперечать частині першій статті 24, частині другій статті 55, частині п'ятій статті 125, пунктам 1, 3, 8 частини другої статті 129 Конституції України, оскільки унеможливають перегляд ухвал суду першої інстанції про відмову у задоволенні заяви, постановлених в порядку статті 383 Кодексу, водночас ухвали про задоволення такої заяви можна оскаржити в апеляційному порядку, що призводить до „порушення права на процесуально рівний, змагальний, вільний від дискримінації і законного шахрайства доступ до суду“.

На підтвердження своєї позиції Плєскач В.Ю. цитує норми Конституції України, Кодексу, Цивільного процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, наводить практику Верховного Суду та Європейського суду з прав людини, посилається на рішення Конституційного Суду України та конституційних судів зарубіжних країн, а також на судові рішення у своїй справі, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності

вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої).

Статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ визначено, що конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша).

За частиною першою статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“ суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України.

Аналіз остаточного судового рішення у справі Плєскача В.Ю., а саме ухвали Великої Палати Верховного Суду від 22 листопада 2021 року, дає підстави для висновку, що у ньому не були застосовані положення абзацу другого частини п'ятої, частини шостої статті 383 Кодексу. За таких обставин Плєскач В.Ю. не є належним суб'єктом права на конституційну скаргу в розумінні вимог абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

З огляду на наведене конституційна скарга в цій частині суперечить вимогам статей 55, 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 1 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом.

2.2. Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією

України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Згідно з абзацом першим частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Плєскач В.Ю. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень частини другої статті 293, частини першої статті 294, частини першої статті 383 Кодексу, які застосовані в остаточному судовому рішенні в його справі.

Стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Кодексу, суб'єкт права на конституційну скаргу висловлює незгоду із судовим рішенням, ухваленим у його справі, цитує окремі положення Конституції України, Кодексу, законів України, наводить юридичні позиції Конституційного Суду України та конституційних судів зарубіжних країн. Зазначене не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 1, 4 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 293, частини першої статті 294, частини першої, абзацу другого частини п'ятої, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пунктів 1, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**